

1 lipca 2026 r. miały miejsce uroczyste obchody 80-lecia Sióstr Adoraterek Krwi Chrystusa w Bolesławcu (1946-2026).

Zgromadzenie Sióstr Adoraterek Krwi Chrystusa w Bolesławcu znajduje się przy ul. Zgorzeleckiej 27. To miejsce o szczególnym znaczeniu, ponieważ to właśnie w tutejszym klasztorze powstała pierwsza polska placówka tego zgromadzenia (złożona w 1945 r.). Obiekt pełni również funkcję Centrum Duchowości im. św. Marii de Mattias. Klasztor jest sercem kultu Najświętszej Krwi Chrystusa. Miejsce to ożywa szczególnie 1 lipca podczas dorocznych uroczystości odpustowych. W tym roku przypadła również 80. rocznica przybycia sióstr do Bolesławcu. Do Bolesławcu siostry przybyły wraz z repatriantami z Bośni. W 1965 roku ustanowiono tu Prowincję Polską, choć zarząd później przeniesiono do Wrocławia. Wystawa okolicznościowa przygotowana przez Muzeum Ceramiki w Bolesławcu - „80 lat Sióstr Adoraterek w Bolesławcu (1946-2026)” prezentuje dzieje i losy polskich Sióstr Adoraterek Krwi Chrystusa.

[info/2026/07/siostry_adoratorki](https://www.info/2026/07/siostry_adoratorki)

Korzenie – Z Italii w świat

4 marca 1834 r. – Początek wielkiego dzieła w Acuto. Zgromadzenie Sióstr Adoraterek Krwi Chrystusa narodziło się z pasji św. Marii De Mattias. W małej włoskiej miejscowości Acuto, Maria z gorliwością oddała się formowaniu Instytutu dla posługi w Kościele.

Kluczowe fakty: Za życia Założycielki powstało aż 70 placówek w samym centrum Italii. Siostry zajmowały się edukacją dziewcząt, ewangelizacją dorosłych i wsparciem duchowym kobiet. Szybko przekroczyły granice Włoch, stając się

zgrupowaniem międzynarodowym.

Bośniackie losy polskich sióstr

Przystanek Nazaret – Polskie kandydatki w Bośni. Początki dziejów polskich sióstr wiążą się z klasztorem w Nazarecie (prowincja Banja Luka w Bośni). Do wspólnoty tej należało już kilka sióstr pochodzenia polskiego, wywodzących się z rodzin emigrantów ekonomicznych i politycznych z XIX wieku.

Przełomowy rok 1906: W styczniu 1906 r. pod opieką ojca Trapisty przybyły z okolic Krakowa pierwsze cztery kandydatki. Duchowny, zachwycony duchowością sióstr Adoraterek Krwi Chrystusa, zachęcał polskie dziewczęta do wstępowania w ich szeregi. Po pewnym czasie za nimi wstąpiły – również z okolic Krakowa – następne cztery Polki. Choć w Bośni czuły się dobrze, w ich sercach wciąż tliła się nadzieja na powrót do ojczyzny. Szczególną tęsknotę odczuwała s. Lidwina Sikora, gorliwa czcicielka Krwi Chrystusa.

Wielkie pragnienie s. Lidwiny

„Może kiedyś w Polsce?” – Duchowa walka o powrót. Postacią kluczową dla polskiej fundacji była s. Lidwina Sikora. Mimo przydzielenia do innych zadań niż pragnęła, usłyszała wewnętrzny głos: „Oddaj się całkowicie w ręce przełożonych... kto wie, może kiedyś w Polsce?”. Polskie siostry mieszkające w klasztorze „Nazaret” w Banja Luka, sercem zawsze były w Polsce. Ich celem było sprowadzenie zgromadzenia do ojczyzny, aby tutaj czczona była Krew Chrystusa przelana dla naszego odkupienia. Mówiły: „Inne kraje cieszą się tym zgromadzeniem, a przecież i za Polskę Pan Jezus przelał Najdroższą Krew”.

Wsparcie z Krakowa: Przez lata s. Lidwina korespondowała z o. Stanisławem Chochleńskim, krakowskim redemptorystą. To on podtrzymywał w siostrach ducha polskości, przesyłając „Chorażew Maryi” i relacjonując losy odradzającej się po zaborach ojczyzny. Jezus przelał Krew także za Polskę – ta myśl towarzyszyła im każdego dnia.

Rok 1946 – Przyjazd do Bolesławca

80 lat temu: Przystanek Bolesławiec - 2 sierpnia 1946 r. Po wojennej zawierusze Polacy zaczęli wracać do kraju. Polski Urząd Repatriacyjny organizował transporty dla rodaków z Bośni. Również siostry skorzystały z tej możliwości i pokonując wiele trudności wyjechały 26. transportem z Bośni 26 lipca 1946 r.

Powitanie: 2 sierpnia 1946 r., w święto Matki Bożej Anielskiej, pierwsze osiem sióstr przyjechało na dworzec w Bolesławcu. Przywitali ich mieszkańcy i okrzyki radości na widok „swoich sióstr”. Pierwsze kroki skierowały do kościoła. Miejscowy proboszcz ks. Andrzej Gromadzki przyjął je uroczyście, błogosławiąc wspólnotę Najświętszym Sakramentem. Siostry początkowo zamieszkały w domach parafialnych.

Trudne początki i rozwój

Budowanie domu i wspólnoty. Siostry natychmiast podjęły pracę duszpasterską i charytatywną, mimo trudnych warunków materialnych. Po uzyskaniu zgody od władz kościelnych i państwowych, otrzymały budynki w Łaziskach oraz w Bolesławcu przy ul. Żymierskiego (obecnie Zgorzelecka). Ten ostatni stał się kolebką polskiej prowincji.

Poświęcenie: 25 października 1947 r. administrator apostolski ks. Karol Milik uroczyście poświęcił dom i kaplicę. Mimo wszechobecnej biedy, zaczęły się zgłaszać pierwsze polskie kandydatki – do lipca 1947 r. było ich już sześć. Siostry dzieliły los Bolesławian, z trudem, ale i z nadzieją budując nową rzeczywistość.

Czas próby

„Nie pozwolimy krzywdzić sióstr” – Pod presją władz PRL. Okres stalinizmu przyniósł ataki na Kościół. W lipcu 1949 r. władze wydały nakaz opuszczenia domu przez siostry. Wtedy objawiła się niezwykła więź sióstr z mieszkańcami Bolesławca.

Solidarność mieszkańców: ks. Andrzej Gromadzki wystosował pismo w obronie sióstr. Ludzie zebrali podpisy pod petycją: „Nie pozwolimy krzywdzić sióstr adoraterek... przybyły dla dobra nas i naszych dzieci”. To tylko na chwilę oddaliło groźbę. W 1950 r. władze odebrały zgromadzeniu przedszkole, internat i zakazały nauczania religii. Mimo represji, siostry nie zaprzestały swojej misji.

Dziedzictwo i Misja

Od 1965 r. do dziś – Serce Prowincji w Bolesławcu. 13 grudnia 1965 r. oficjalnie erygowano Polską Prowincję Zgromadzenia z siedzibą w Bolesławcu. W chwili powstania liczyła ona 54 siostry.

Służba: Przez 80 lat siostry wpisały się w krajobraz miasta poprzez:

- katechizację i prowadzenie przedszkola.
- opiekę nad chorymi.
- szycie szat liturgicznych i szycie kołder
- naukę muzyki i gry na instrumentach.

Przesłanie: „Nasze posłannictwo jest częścią zbawczego posłannictwa Kościoła”. Dziś, świętując 80-lecie przybycia do Bolesławca, siostry nadal niosą miłość i nadzieję, będąc żywym pomnikiem historii naszego miasta.

Św. Maria De Mattias w sercach Bolesławian

Kanonizacja św. Marii De Mattias. Maria De Mattias została beatyfikowana 1 października 1950 r. przez papieża Piusa XII. Jej kanonizacji dokonał św. Jan Paweł II 18 maja 2003 r. w Rzymie. W uroczystościach uczestniczyła również liczna grupa mieszkańców Bolesławca wraz z przedstawicielami władz samorządowych miasta, podkreślając szczególne związki pomiędzy świętą i założonym przez nią Zgromadzeniem a naszym miastem.

Święta Maria De Mattias Patronką Bolesławca

18 maja 2008 r. św. Maria De Mattias została oficjalnie ogłoszona Patronką Miasta Bolesławiec. Było to wyjątkowe wydarzenie religijne i społeczne, w którym uczestniczyli mieszkańcy miasta oraz goście z Polski i zagranicy. Patronat był wyrazem uznania dla wieloletniej obecności i działalności Adoraterek Krwi Chrystusa w Bolesławcu.

Dla pamięci obecnych i przyszłych pokoleń

Muzeum im. Św. Marii de Mattias w Bolesławcu. W 2008 r., dzięki zaangażowaniu siostry Magdaleny Karaban, w domu zakonnym otwarto muzeum prezentujące historię zgromadzenia oraz postać jego założycielki. W muzeum gromadzone i udostępniane są dokumenty, fotografie, pamiątki oraz eksponaty związane z działalnością sióstr na przestrzeni lat. Placówka stała się ważnym miejscem poznawania życia św. Marii de Mattias oraz działalności misyjnej Sióstr Adoraterek Krwi Chrystusa przez mieszkańców i gości odwiedzających Bolesławiec.

Dom Pamięci Sługi Bożego ks. Antoniego Dujlovicia w Ocicach. W 2022 r. mieszkańcy Ocic, zainspirowani przez siostrę Magdalenę Karaban, utworzyli jedyne w Polsce muzeum poświęcone reemigrantom z Bośni. To też jedyne miejsce z pamiątkami po chorwackim księdzu Anto Dujloviću - duchownym, który za swoich polskich parafian w bośniackiej Gumjerze zginął w 1943 r. męczeńską śmiercią.

info/2026/07/tablic_adoratorki